

MICHAEL T. ANDERLE

VERLOREN LIEFDE

DE KURTHERIAN GAMBIT - BOEK 03

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel
Lost Love

Copyright © 2015 Michael T. Anderle
Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com
Zetwerk: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), 2015.

Verloren liefde

Nederlandse vertaling:
Eduard Meinema, Oktober 2020, www.transfiction.nl
© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:
978-1-64971-463-3 print
978-1-64971-374-2 ebook

NUR 333

NL21-0003-00003 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

Washington DC, VS.

Na een lange dag sloot Martin Brennan eindelijk zijn laptop af. Werken voor een bureau dat buiten de politieke en journalistieke radar bleef, kon zenuwslpend zijn. Zijn groep was niet helemaal geheim maar verlegde wel vaak de grenzen. Hij strekte zijn armen boven zijn hoofd en hoorde zijn rug kraken. Het was vrijdagavond, na tien en hij was die ochtend al om zes uur begonnen. De laatste vier van zijn agenten die tot laat aan het werk waren, hadden hun hoofd om de hoek van zijn kantoor gestoken en hem een goede nacht gewenst voordat ze samen gingen borrelen. Dat was al ruim twee uur geleden.

Hij wierp een blik op de enkele Christian Louboutin-schoen die hij op zijn boekenplank had neergezet. Het ding was uit het niets gekomen en alle mannen maakten er vervelende opmerkingen over. Twee van de dames hadden geraden wat het betekende, maar hij had het niet bevestigd of ontkend.

De schoen was iets meer dan twee weken geleden afgeleverd door een winkel in New York City. Hij had een onzin excuus verzonnen om de video-opnames uit alle winkels in die straat te krijgen en had gisteren de bewerkte videoclips ontvangen.

Hij had de vrouw gevonden waarvan hij dacht dat zij de schoen had gekocht en aan hem had toegestuurd. Hij had verwacht het gezicht van een geest te vinden - iemand die dood zou moeten zijn. Hij was er niet helemaal zeker van of hij de dode nu echt in levenden lijve zag.

De vrouw die, wat datum en tijd betrof, het meeste kans maakte de persoon in kwestie te zijn, was langer dan Bethany Anne

Reynolds. Hij wist niet zeker of zij het was op de video, maar ze leek opmerkelijk veel op haar. Vooropgesteld dat ze een borstvergroting en een operatie had ondergaan die haar lengte had veranderd en ze daarnaast, tijdens haar afwezigheid, dagelijks had getraind.

Het was niet zozeer dat Bethany Anne niet in vorm was geweest toen ze nog voor hem werkte, maar eerder dat de vrouw in de video er meer dan atletisch uitzag.

Hij had een van zijn hackers de database van het bedrijf laten onderzoeken om de tijd van de aankopen te verifiëren met creditcardgegevens, maar de schoenen waren contant betaald.

Martin wreef over zijn gezicht. Of de dame in de video nu een veranderde Bethany Anne was of niet, hij wist zeker dat de doos met de enkele schoen erin een teken van haar was om hem te laten weten dat ze nog leefde. Er waren geen andere agenten met wie hij zelfs maar tien minuten had besteed aan het bespreken van couture. Maar hij had wel een hele avond de modekeuzes van Bethany Anne besproken, waaronder Coach-portemonnees en Christian Louboutin-schoenen, dus hij was goed bekend met de schoenen met de rode zolen.

Na dat diner had hij het merk elke keer dat ze de schoenen droeg herkend en de schoen op zijn plank leek erg veel op een stijl die zij vaak droeg. Het was een heel unieke manier om hem een bericht te sturen dat ze leefde. Niemand anders zou eraan denken hem die specifieke schoen te sturen.

Bethany Anne was als een dochter voor hem geweest. Wie weet wat voor geweldige dingen ze samen nog hadden kunnen bereiken als hij haar nog een paar jaar voor hem had kunnen laten werken. Ze was voor advies bij hem gekomen toen ze van een arts had vernomen dat ze een ongeneeslijke ziekte had en minder dan een jaar te leven had. Hij had haar stilletjes geholpen om nog twee dokters te vinden die letterlijk op het snijvlak van bloedziekten werkzaam waren. Helaas hadden ze alleen de oorspronkelijke prognose bevestigd en iets nauwkeuriger gedefinieerd hoe weinig tijd ze nog had.

Zijn vrouw Mary had hem die avond laat aangetroffen terwijl de tranen over zijn wangen stroomden. Ze mocht niet te veel vragen over zijn werk en wist dat het beter was om het niet te weten voor het geval hij ooit door het Congres ter verantwoording zou worden geroepen. Ze kon niet als pion worden gebruikt als ze niets wist. Maar ze voelde de pijn van haar man, alsof het haar pijn was. Wat het ook was dat hij met zijn tranen probeerde te verwerken, het moest hem van binnen verscheuren.

Martin stopte zijn laptop in zijn aktetas. Nadat hij zijn jas en sleutels had gepakt, deed hij de deur van zijn kantoor achter hem op slot en ging naar de lift.

De kantoren van het agentschap bevonden zich in een onopvallend gebouw met meerdere verdiepingen in de buitenwijken van Washington DC. De lift bracht hem rechtstreeks naar de parkeergarage. Hij heeft zijn auto nooit bereikt.

Mary belde Martins rechterhand, Brandin Couter, om 2 uur 's nachts toen ze haar man niet op zijn mobiele telefoon kon bereiken. De 'Find a Friend'-app op haar telefoon bevestigde dat Martin aan het werk was.

Brandin belde haar dertig minuten later met het nieuws dat haar man dood was.

Wat Brandin haar niet vertelde, was dat hij was gemarteld en dat zijn keel eruit was gerukt.

Washington DC, VS.

Frank Kurns was niet van plan die ochtend lang op kantoor te blijven. Het was zeker acht maanden geleden dat hij een weekend had gehad waarin het een beetje rustig was en hij verheugde zich op een boek en wat hete soep. Elke keer dat hij de kelder van zijn gebouw binnenging, had hij het gevoel een crypte binnen te gaan.

Hij wilde gewoon wat aantekeningen bij elkaar rapen en later die dag met Bethany Anne overleggen. Zijn leeftijd had hem weer

ingehaald en hij moest een vitale opvolger vinden. Frank was nu bijna honderd jaar oud, maar door een of andere verjonging die Michael hem in het verleden had gegeven, was hij biologisch minstens twintig tot dertig jaar jonger geworden. Desondanks was hij *nu* bijna honderdjarig en, opnieuw jeugdig of niet, hij voelde zijn leeftijd elke dag.

Bethany Anne was zijn persoonlijke keuze geweest om hem op te volgen totdat andere gebeurtenissen tussenbeide kwamen. Hij had niet echt de tijd gehad om zijn onderzoek voort te zetten toen de hele zaak uit elkaar spatte nadat Bill was vermoord.

Frank bereikte de deur van zijn kantoor, toetste zijn beveiligingscode in en liet zijn handafdruk scannen. Zijn kantoor daar zou praktisch smelten als de beveiliging werd geschonden. Hij nam geen enkel risico met de informatie daarbinnen. Niet omdat het de paranormalen van streek zou maken, hoewel dat zeker het geval zou zijn. Het was meer dat hij niet geloofde dat de wereld klaar was om de volledige waarheid te kennen.

Dit was echt de doos van Pandora.

Hij ging zijn kantoor binnen en drukte op de vergrendelknop. Het was geruststellend te weten dat niemand achter hem binnen kon sluipen terwijl hij zich op zijn taken concentreerde.

De computerschermen lichten direct op toen hij op zijn muis tikte. Hij had bij de militaire denktanks om een semi-bewuste AI kunnen vragen, maar daar voelde hij zich gewoon nog niet zo prettig bij. Hij was op de hoogte van lopende onderzoeken en het zag er veelbelovend uit. Maar hij was ervan overtuigd dat als je zo vaak als hij problemen behandelde die te maken hadden met gunsten die iemand tegoed had, of die iemand verschuldigd was, een computer dat niet kon bijhouden.

Hij had twee computerschermen naast elkaar. De linker monitor gebruikte hij voor zijn activiteiten; de rechter monitor was zijn spook dashboard. Aangezien hij het zelf had gemaakt, mocht hij het noemen zoals hij maar wilde.

Op dit moment was hij verrast dat een van de tabbladen rood was. Hij ging in zijn piepende stoel zitten en klikte op het tabblad.

Het betreffende tabblad was een meldingsscript dat alle belangrijke databases voor politie, brandweer en hulpdiensten doorzocht op belangrijke namen. Hij had in de loop der jaren een groot aantal namen verzameld. Soms kreeg hij een melding als er iemand overleed die hij al meer dan tien jaar niet actief had gevolgd.

Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij de naam van Martin Brennan rood gemarkeerd zag. Hij klikte op het rapport en las het script van de alarmcentrale door. Frank bereikte het deel van het script waar Brandin Couter beschreef dat een deel van Martin's keel ontbrak. Hij begreep nu waarom het de afgelopen weken stil was geweest.

De Forsaken moesten op zoek zijn naar Bethany Anne. Hij pakte zijn telefoon en draaide een telefoonnummer in Miami.

Hij vroeg zich af hoe ze op het telefoontje zou reageren. Hij wist uit zijn onderzoek dat ze, nadat ze voor hem in Washington DC had gewerkt, van Martin Brennan hield alsof het haar vader was. Hij wist niet zeker wat er zou gebeuren als ze erachter kwam dat hij was vermoord, hoogstwaarschijnlijk door de Forsaken, maar hij wist wel dat er een helse wraakactie zou volgen. Het enige waarop hij kon hopen, was dat zijn oude botten de taak nog aan zouden kunnen.

HOOFDSTUK 2

Miami, FL, VS

John Grimes drukte honderdzeventig kilo op vanaf de bank terwijl zijn team om hem heen trainde in de nieuwe sport-school. Eric hield hem in de gaten. Hun operationeel commandant, Dan Bosse, had Bethany Anne gevraagd de garage, met ruimte voor drie auto's, in haar meest recent gekochte huis om te bouwen tot een fitnessruimte voor het Tac-team.

'Oké, Hulk. Het lijkt erop dat je eindelijk je maximum haalt. Je hebt nog niet die ene keer verbeterd toen je honderdvijfenzeventig drukte, maar als je dit voor elkaar krijgt, kan ik alleen maar 'tot ziens' zeggen!' Eric glimlachte. John moest doorzetten en het gewicht op de stang laten vallen voor hij eindelijk hardop kon lachen.

Het hele team lette op de veranderingen die John de afgelopen weken had doorgemaakt. Bethany Anne had hem haar bloed gegeven nadat hij dodelijk gewond was geraakt bij een operatie in de Everglades. Het had hem genezen van de steekwond en een gebroken arm die hij had opgelopen tijdens het vechten tegen Nosferatu. Het genas ook zijn oude littekens en het leek hem ook te helpen lichamelijker fitter te worden.

John was een enorme man van 1,95 meter lang, met armen zo groot als bomen, zoals Darryl graag zei. Ze konden de term 'illegaal in drie staten' niet gebruiken, want dat was Scott. Hij was veel kleiner dan John, maar Darryl vond dat Scotts armen hem een freak van de natuur maakten.

Ze waren allemaal blij dat ze samen waren en weer aan het trainen waren. Voordat Bethany Anne alles had veranderd, waren ze als een tijdelijk team gedetacheerd en ingezet om het op te

nemen tegen de Forsaken. Nu noemden ze zichzelf TQB en hadden ze eindelijk de speciale labels ontvangen die Darryl en Scott hadden ontworpen. Ze hadden een schedel met een vrouwenhaar en vampiertanden, met de woorden *Queen Bitch* erboven geborduurd en *Ad Aeternitatem*, 'tot in de eeuwigheid', onder de schedel. Deze mannen hadden zich aangemeld als beschermers van de koningin, en ze vonden dat ze de zwaarste jongens moesten zijn die ze maar konden zijn.

Veel van Bethany Anne's potentiële problemen vervaagden als deze vier haar afschermden. Het enige wolvengehuil dat ze ooit hoorde, kwam van een half blok verderop en was meestal zo laag dat een normaal mens het niet kon horen.

Als ongelooflijk rijke vrouw met bijzondere excentriek gedrag - zoals rondvliegen in een Black Hawk-helikopter - was ze een nieuwsbron geworden in de plaatselijke gemeenschap van Miami.

Bethany Anne noemde de teamleden haar 'bitches'. Het kon hen niets schelen. Ze kon ze ergere namen geven - en dat deed ze ook, telkens als ze tegen elkaar gingen sparren. Zelfs als ze niet in haar vamp-modus was, konden ze haar niet aan. Ze gaf toe dat ze al bedreven was in vechtsporten voordat ze werd getransformeerd. Nu, als gevolg van de veranderingen in haar lichaam, kon ze explosief reageren en meestal eindigde degene met wie ze trainde in een mum van tijd op de grond.

Ze gaf niet toe aan hun smeekbeden als 'doe rustig aan met de mensen, Super Girl.' In plaats daarvan zei ze dat ze het rustig aan zou doen zodra de volgende Nosferatu ermee instemde dat de mannen zijn nek zouden doorsnijden.

Op een keer, toen Darryl haar ertoe aanzette 'hem wat spieren te laten zien', liep ze nonchalant naar hem toe, pakte de halter op die John net had gebruikt en drukte de halter kalmpjes op met één arm terwijl hij naar haar keek. Het enige wat hij kon zeggen was: '*Fuck me.*' Ze legde de halter terug terwijl ze met haar ogen rolde. Ze had absoluut geen hekel aan schelden, maar wel aan *ongeïnspireerd* schelden.

Ze zei Darryl op de grond te gaan liggen en vijftien push-ups te doen terwijl zij op zijn rug stond. Elke beweging vereiste een nieuw en creatief scheldwoord. Hij herhaalde er een die hij al op de twaalfde had gebruikt, en ze liet hem helemaal opnieuw beginnen. Vijftien push-ups werden zeventwintig, en Darryl keek sinds die dag wel uit om ongeïnspireerd te schelden.

John maakte zijn oefeningen af en hij trok zeven kilo van elke kant van de halter terwijl Scott plaatsnam op de bank. Zijn telefoon begon *Barracuda* te spelen, hij pakte hem op en drukte op de knop om de oproep te beantwoorden. De baas was aan de lijn.

‘Ja, BA?’ De laatste tijd probeerde John kleine dingetjes om zijn baas te ergeren. Ze had hem helemaal over de rooie gekregen toen hij geduldig had geluisterd naar de voormalige eigenaar van dit huis.

Die ochtend was begonnen met een irritant uitlokken van de buurvrouw, mevrouw Joshwood. Ze had geklaagd over bestelwagens die haar oprit blokkeerden en geen van beiden merkte Bethany Anne achter John op. Ze had een arm om zijn middel geslagen en vloog daarna mevrouw Joshwood in de haren. De twee leefden zich uit, met hem in het midden.

Vervolgens maakte Bethany Anne hem helemaal gek. Ze werd pissig op de oudere vrouw en besloot zich als een del te gedragen.

De vampier vertelde haar tegenstander dat al het lawaai kwam omdat ze tijd nodig had om te bepalen welke van haar negen slaapkamers het beste was voor seks. Johns gezicht was rood geworden. Ze ging verder en deed alsof John de man was die ze gebruikte om de kamers te testen. Op dat punt, in het volledig verzonnen verhaal, was het bloed volledig uit zijn gezicht weggetrokken.

Het was niet dat hij haar niet aantrekkelijk vond - dat deed hij zeker - maar er waren twee belangrijke overwegingen. De eerste was dat ze zijn leider was. Hij had altijd geloofd dat er een grens moest zijn tussen de baas en hooggeplaatste werknemers zoals hij. De tweede was dat hij haar had gezien toen ze op haar engst was. Hij vertrouwde zichzelf niet in een relatie waarin hij, in plaats van op

de bank te moeten slapen, zijn arm zou moeten laten vasthechten in het ziekenhuis als hij haar kwaad maakte.

Dat soort bezorgdheid kan het libido van een man in de weg staan.

Ze was nu snel met haar verzoek. 'Hé, zijn jullie klaar om te gaan hardlopen?'

Hij hield zijn telefoon met één hand vast. 'Kun je ons vijf minuten geven?' Hij cirkelde met zijn vingers om ieders aandacht te trekken en hen te adviseren dat het tijd was om zich voor te bereiden om te vertrekken. Hij deed met twee vingers een gebaar van rennen na.

'Zeker, ik ben er over vijf.'

Ze haastten zich. Als Bethany Anne vijf minuten zei, wilde je geen seconde te laat zijn. Ze kon gewoon oversteken en naar de deur lopen, dus trokken ze allemaal hun hardloop kleding aan. Ze had besloten om te kijken hoe haar uithoudingsvermogen nu was terwijl ze tegelijkertijd ook de training van haar team pushte. Ze moesten in vorm zijn, aangezien ze van plan was Wechselbalg-teams te vormen en ze geen slimme opmerkingen wilde hebben over de conditie van de mensen die haar beschermden.

Ze liep vaak de fitnesszaal binnen en liet dan het AC / DC-nummer *Big Balls* horen. Dat was, zei ze, om hen eraan te herinneren wie ze vertegenwoordigden. In feite genoot het team van AC / DC-liedjes, en ze hadden een geïmproviseerde wedstrijd georganiseerd om van AC / DC de officiële teamband te maken.

Vijf minuten werden zes, en zes werden zeven. John zei tegen de jongens dat ze naar haar huis zouden gaan omdat er iets mis moest zijn.

Ze sloten de fitness af en renden naar de naastgelegen woning. In Key Biscayne maakten ze grote huizen. Dat wil zeggen, als je er bijna tien miljoen voor betaalde, deden ze dat.

John bereikte de voordeur en klopte aan. Hoewel hij zo naar binnen had kunnen gaan, was hij ook verantwoordelijk voor de samenwerking met Pete.

Pete was de zoon van een Alfa Were in Colorado. Hij had het enorm verpest en zijn vader, Jonathan, had Bethany Anne gevraagd

of ze iets zou willen doen om de situatie op te lossen. Ze had hem aangenomen en als betaling moest Pete drie maanden met haar team samenwerken.

John had die ochtend vanaf vijf uur 's ochtends anderhalf uur met hem gewerkt. Toen hij erachter kwam dat Pete een nachtelijk feestbeest was die iedere ochtend haatte, was dat het eerste vergif dat hij hem had laten slikken.

De teamleider had hem duidelijk gemaakt dat hij met de beveiliging net zo secuur moest zijn als met de juiste etiquette bij het opendoen van de voordeur. Pete had gezeurd dat het opendoen van de deur 'ondergeschikt en beneden zijn stand' was. Eric moest zijn glimlach verbergen. De jongen maakte het John té gemakkelijk.

Pete deed de deur open nadat hij bevestiging had gekregen wie er was. John had een speciale camera gemonteerd om de voordeur van binnenuit in de gaten te houden en hij gebruikte deze om op elk moment van de dag en de nacht Pete's effectiviteit te controleren. In het begin deed hij gewoon de deur open. Elke keer dat hij lui was, kwam John binnen twee minuten opdagen en dwong hem vijftig en daarna honderd push-ups te doen. Pete wist dat hij de volgende keer dat hij het verprutste honderdvijftig push-ups zou doen.

Hij stond in de deuropening, zijn ogen groot, en hij had een heel bange uitdrukking op zijn gezicht. Pete staaarde even naar het team alsof hij zich niet realiseerde wie ze waren. Hij had duidelijk een situatie waarvan hij niet wist hoe hij ermee om moest gaan.

John snauwde om hem bij zijn positieven te krijgen. 'Wat is er aan de hand, Pete?'

De Were stapte naar buiten, waardoor John snel een stap achteruit deed en de deur sloot. 'John, je kunt daar niet naar binnen!'

'Wat gebeurt er?'

'Hoe de hel moet ik dat weten!' Pete wierp een blik op de gesloten deur. 'Ze kreeg een telefoontje, begon plotseling te gillen en viel op haar knieën. Ecaterina probeerde dichterbij te komen, maar ze was helemaal in de vamp-modus. Verdomme, haar ogen gloeien zowat,

John! Zelfs Ecaterina maakt zich zorgen en het enige dat Bethany Anne doet is huilen.'

John maakte zich zorgen. Hij kende de vampier pas een paar weken, maar in al die tijd had ze nooit een emotionele reactie gehad zoals die zich nu blijkbaar manifesteerde. Oh, shit... wat als ze agressief boos werd? 'Wie had ze aan de lijn, Pete?'

'Ik heb geen idee. Fred iemand. Ze leek in eerste instantie blij het telefoontje te krijgen.'

John dacht snel na, maar Eric reageerde als eerste. 'Frank?'

Pete keek verbaasd. 'Ja, dat was het. Frank.'

'Shit.' John deed de deur open en liep naar binnen. Zijn baas had hem nodig. Hij liep de hal in, keek rond en hoorde toen de geluiden van een gebroken hart. Het gehuil kwam uit de keuken.

Toen hij de hoek om kwam, keek Ecaterina hem aan. Haar gezicht was bezorgd, vol verdriet en een vleugje angst. Ze had op dit moment geen idee wat ze voor haar vriendin moest doen.

Bethany Anne lag op de grond, de resten van haar telefoon nog in haar hand. Ze had het in haar wanhoop verpletterd. Ze wiegde op haar knieën heen en weer, haar hoofd raakte de grond bij elke neergaande beweging.

Tja. In zijn functieomschrijving stond niet dat hij als een oude man in zijn bed zou sterven. Hij ging naar Bethany Anne toe, knielde naast haar en sloeg zijn arm om haar heen. Zo groot als hij was, was hij bijna een menselijke deken.

HOOFDSTUK 3

Miami, FL, VS.

Bethany Anne voelde dat er iemand naar haar toekwam en worstelde om haar emoties in bedwang te houden; ze deed haar uiterste best haar woede, haar frustratie en haar verlies te verbergen. Als dat niet lukte, wist ze niet hoeveel schade ze zou aanrichten. Toen ze destijds, in het ruimteschip, boos was op TOM, had ze gaten in de metalen wanden geslagen en dat was *voordat* ze de upgrades van haar botten en vaardigheden had gekregen.

God nee! De persoon knielde naast haar en ze verstijfde van schrik toen John zijn arm om haar heen sloeg. Haar pijn werd plotseling minder en ze voelde de spanning van haar schouders wegsmelten in de omhelzing.

Toen ze ontdekte dat Martin was vermoord, had de pijn haar overweldigd. In haar hoofd was TOM catatonisch geworden omdat hij nog nooit zulke emoties had meegemaakt. Hij moest zelf hard knokken om niet overspoeld te worden door de verpletterende gevoelens.

Ze ontspande langzaam haar handen. Ze had haar vingernagels tot bloedens toe in haar handpalmen gestoken. Langzaam, heel langzaam, brak ze in gestage, zware snikken.

John hield haar minstens tien minuten vast. Ze voelde dat Ecaterina, Eric, Pete, Darryl en Scott in de kamer ernaast waren. Dan was bij Bobcat om een vliegtuig te checken.

‘Ik heb je, Bethany Anne.’ John zei het keer op keer, zo zacht dat niemand anders hem kon horen, zelfs Pete niet. Hij had het zo vaak gezegd dat zijn keel droog was.

Ze haalde diep adem, kalmeerde, ging een beetje rechtop zitten en leunde in zijn omhelzing. Het was het soort troost dat iemand nodig had, of hij nu wel of geen mens was.

‘Dank je, John.’ Haar stem was vol wanhoop om het verlies. Voor het eerst ervaarde hij hoe kwetsbaar Bethany Anne kon zijn.

Iemand zou serieus in de problemen komen. Daarna, besloot hij, zou die persoon sterven. Zijn team had geen spelregels behalve doorvechten tot ze erbij neer zouden vallen; degene die overbleef won.

‘Geef me maar een doel, BA. Ik beloof je hun dood.’

Daar moest ze een beetje om lachen. Stond zij niet bekend als de bloeddorstige, zowel letterlijk als figuurlijk? Haar invloed was kennelijk op John overgegaan.

‘Het zijn misschien niet de Forsaken.’

‘Wat is je punt?’

Haar ogen waren bijna weer menselijk. Toen ze zich losmaakte, liet John zijn arm zakken. Ze keek hem in de ogen, zonder bijbedoe-lingen, alleen vastberadenheid.

‘Ad Aeternitatem, John?’ Ze keek hem diep in de ogen. In zijn ziel.

Hij beantwoordde de onderzoekende blik. Op haar gezicht zaten opgedroogde sporen van tranen, sommige vermengd met kleine hoeveelheden bloed. John antwoordde grimmig: ‘Ad Aeternitatem.’

★ ★ ★

Dan Bosse, die niet langer ‘agent’ was, werkte samen met Bobcat om de onderhandelingen over een aangepaste Gulfstream G550 af te sluiten. Het had de beste motoren die je op de civiele markt kon krijgen en het was de enige in hun regio waar ze naar konden kijken.

Hun hoofdingenieur, Billy ‘William’ Stevenson, bekeek de kist terwijl Bobcat de eigenaar en de piloot aan de praat hield en hen uithoorde over hun ervaringen met het vliegtuig. De eigenaar was een zakenman wiens technologiebedrijven hadden geleden onder

de groei van de SAAS-concurrentie; hij moest nu zo snel mogelijk van de kist af. Maar hij probeerde de hoofdprijs eruit te slepen terwijl Bobcat en Dan pleitten voor een korting van vijftien procent, wetende dat hij haast had.

Dan's telefoon ging en hij keek naar beneden - John Grimes. Hij drukte op Antwoord. 'Wat is er, John? Heeft Bethany Anne jullie nog vijf kilometer laten rennen?' Dan's gezicht verloor zijn lach toen hij naar de korte uitleg luisterde. Hij begon te koken van woede terwijl hij in zijn hoofd al plannen maakte. 'Begrepen. Ik rond het hier af en ben over hooguit twee uur terug. Maak, voor zover nodig, plannen om binnen vijf uur te vertrekken. Ja, de hele mikmak aan gevechtsmaterialen en MIB om te beginnen. Laat mij deze deal sluiten, dan kom ik terug om alles te bevestigen. Is Ecaterina daar? Ja, laat me met haar praten.

'Hé, Kat. Het spijt me te horen over het verlies van Bethany Anne. Ja, ik weet wie hij was. Ik zal het uitleggen als ik daar ben. Ik heb een gunst nodig. Zou je Nathan willen bellen en hem laten weten dat ik zijn vaardigheden nodig heb? Nee, niet zijn zakelijke vaardigheden, zijn computervaardigheden. Wil je hem alsjeblieft zeggen dat ik over ongeveer een half uur bel? Bedankt. Doei.' Hij drukte op *End*.

Terwijl hij zijn papierwerk bij elkaar raapte, liep hij naar William toe en vroeg hem met een strakke, zachte stem: 'William, kan deze kist vanmiddag opstijgen? Bethany Anne moet in Washington DC zijn. En ik heb liever dat we ons eigen vliegtuig gebruiken.'

De monteur keek naar Dan en zag de ernstige uitdrukking op zijn gezicht. Hij dacht er even over na. Het vliegtuig was werkelijk in uitstekende staat. Hoewel hij liever een paar uur extra had gewild voor een grondiger inspectie, vond hij het geen probleem de kist goed te keuren voor onmiddellijk gebruik. 'Als de baas wil dat dit ding vliegt, sta ik op de vleugels en fladder zelf.'

Dan keek hem aan. 'Daar hou ik je aan, ook al moet ik je met Duct-tape aan de motor vastplakken.' Dan draaide zich om en liep naar de anderen.

William nam dat aan als toestemming en pakte elektrisch gereedschap van zijn riem. Geen betere tijd dan nu een of twee dingen te repareren. Hij reikte naar een afdekplaat en begon de schroeven eruit te draaien.

Dan voegde zich bij de drie mannen en Timothy Peters keek achter Dan. ‘Wat de hel doet hij met mijn vliegtuig?’

Dan keek hem streng aan. ‘Mijn vliegtuig, als je het nu aan mij verkoopt voor jouw vraagprijs. Geen vragen en we sluiten het contract binnen een uur af.’

Timothy keek naar zijn gezicht en besloot dat het geen slimme zet zou zijn om met hem te sollen. Hij stak zijn hand uit. ‘Deal.’

Dan liet het aan Bobcat over om alles af te ronden en gaf de rekeningnummers om het geld over te boeken. Hij had nu eenmaal geen miljoenen op zak. Hij nam plaats achter het stuur van de SUV van het bedrijf en overtrad een paar snelheidslimieten toen hij over de brug terugreed naar Key Biscayne.

Hij pakte de telefoon en drukte op de code om Nathan Lowell te bellen.

Savannah, GA, VS.

Nathan zat laat te ontbijten toen zijn telefoon begon te spelen, *I’ve only got eyes for you*. Hij glimlachte; het was Ecaterina. Hij legde zijn vork opzij, legde de telefoon tegen zijn linkeroor en pakte zijn notitieblok en een pen.

Hij wist niet zeker of ze haar vriendje belde of dat Ecaterina namens haar baas belde.

‘Hallo, schat. Hoe gaat het?’

‘Nathan, we hebben een probleem.’

Het bloed trok weg uit zijn gezicht. Wat had hij gedaan? ‘Wat is er, schat?’

‘Iemand heeft een vriend van Bethany Anne vermoord. Ze is, hoe zeg je dat, helemaal kapot?’ Ondanks het nieuws ontspande hij een

beetje. Ecaterina was niet boos over iets dat hij had gedaan. Zijn relatie met haar was het anker waar zijn hele leven op dit moment om draaide. Als die lijn solide was, kon hij zich concentreren op de rest van de wereld.

Hij corrigeerde haar verminkte terminologie niet. 'Wie is er vermoord?'

'Een man die Martin heet, haar baas van haar laatste baan. Hij was een speciaal iemand. Dan heeft gevraagd of je binnen iets minder dan een half uur een telefoontje kunt aannemen?'

'Zeker, schat. Wat er ook nodig is, ik zal het doen.'

'Bedankt, Nathan. Dit is persoonlijk. Ze kwam voor mij, ze kwam voor jou. Nu... nu, ik zal helpen. Deze mannen... Of ze nu Forsaken, mens of Wechselbalg zijn, ze moeten gevonden worden, Nathan. Dan is op de terugweg en het team is al aan het pakken. Iedereen hier is pissig. *Ik ben pissig.*'

Nathan kon het begrijpen. Bethany Anne had een manier om dingen in het leven van mensen te laten gebeuren. Zowel goede als slechte dingen - meestal goed voor haar vrienden en slecht voor degenen die niet zo vriendelijk waren. Ze was van baas tot leider uitgegroeid. Hij kon zich alleen maar voorstellen wat haar team thuis aan het voorbereiden was. Hij wist waarover Dan hem waarschijnlijk zou bellen, maar Ecaterina bevestigde het voor hem.

'Dan zegt dat hij je nodig heeft voor je vaardigheden. Je computervaardigheden.' Ze klonk een beetje verward. Hij had met haar in Roemenië samengewerkt om wat eenvoudig Google-werk te doen. Ze wist niet dat hij ook een hacker van wereldklasse was. Dan wel. Of het nu was omdat Bethany Anne of Frank het hem had verteld of dat zijn naam ergens op een lijst stond waarvan hij hoopte dat hij niet bestond, het deed er niet toe. Wat belangrijk was, was dat zijn vriend pijn was gedaan en dat ze hem nodig had.

Hoewel hij haar gewoon zou hebben geholpen omdat Ecaterina het hem had gevraagd, was dit persoonlijk. Iemand had zijn zus van een andere moeder pijn gedaan. 'Ik heb het begrepen. Enig idee waar ze heen gaan?'

‘John zegt dat hij, als het moet, iemand in een wit huis gaat pakken, een ‘White House’. Klinkt dat logisch?’

‘Ja. Ja, dat klopt. Hopelijk was dat slechts een opmerking over zijn gevoel van toewijding en geen strategisch doelwit. Hoe dan ook, ze gaan naar Washington DC. Ik zal jullie daar ontmoeten nadat ik heel even een tussenstop maak in New Jersey.’

Ecaterina was een beetje geïrriteerd. Wat kon Nathan zo hard nodig hebben in New Jersey? Hij kon de irritatie aan de telefoon bijna voelen.

‘Ecaterina, ik moet daar stoppen om spullen uit een opslagruimte op te halen. Zoals toen Ivan mij spullen gaf?’

Dat overrompelde haar. De eerste keer dat Ivan kampeerspullen voor Nathan had opgehaald, was in Roemenië, toen hij haar had ingehuurd om hem die noodlottige berg op te nemen.

Ze wist niet zeker waar Bethany Anne de wapens en vallen naartoe had gestuurd die niet met de commerciële vlucht mee konden toen Nathan haar naar Amerika had gebracht. Ze had zich eerlijk gezegd een beetje verloren gevoeld zonder een berg en haar wapens; dat had ze een paar nachten geleden, aan de telefoon, tegen Nathan gezegd. Ecaterina hield van de natuur en hoewel het leuk was om op het water te zijn, gaf ze de voorkeur aan land.

Nathan had de vampier ernaar gevraagd en ze had zich op haar voorhoofd geslagen. Ze was de dozen vergeten en wist niet goed hoe ze die in Miami moest krijgen.

Bethany Anne wilde er geen normaal koeriersbedrijf bij betrekken. Hij had haar verteld dat hij erheen zou vliegen en ze als speciale vracht zou inpakken om ze te laten verschepen. Als verrassing voor Ecaterina. Dat zou hij doen als hij klaar was in Savannah.

Hij had de volgende dag nog een vergadering, maar was al druk bezig zijn partner te sms'en om verder te gaan met het project. Hoewel het een project was van vijftigduizend dollar, leek het geld op dat moment onbelangrijk.

Nathan was verantwoordelijk voor de twee hackers die tijdens de laatste operatie waren opgepakt. Voor zover hij kon zien, waren ze

eigenlijk best goed, en ze waren weer op vrije voeten, dus had hij ze in een van zijn teams geplaatst en naar Dallas gestuurd. Zijn manager van de *Technology Security Company* keek over hun schouders mee totdat hij overtuigd was dat ze volledig te vertrouwen waren. Hij gaf ze ook een nieuwe identificatie omdat hij niet wilde dat de Forsaken hen zouden vinden; ze waren bijna te dankbaar geweest. Het leek erop dat er meer gaande was dan alleen chantage.

Zijn ontbijt kostte iets meer dan twintig dollar, dus hij liet twee briefjes van twintig achter en liep het restaurant uit, nam een taxi en stuurde de chauffeur naar het vliegveld. Hij beantwoordde de oproep van Dan terwijl hij in de taxi zat en vertelde hem dat hij meteen aan zijn kant zou beginnen. Dan vertelde hem dat hij hem in Washington zou ontmoeten en hing toen op.

Het beste wat Nathan op dat moment kon doen, was een *one-stop*-vlucht door Chicago, dus hij betaalde extra dollars en ging direct aan boord. Het hotel zou zijn spullen naar het huis van Bethany Anne sturen. Hij zou ze daar oppikken. Bovendien had hij toch nog nieuwe kleding nodig voor de plek waar Ecaterina nu verbleef. Mochten de kleren onverhoopt niet aankomen, had hij ze niet zo hard nodig.

Washington DC, VS.

Frank was op zoek naar alle informatie die hij over Martin kon vinden toen hij werd gebeld door Dan Bosse.

‘Met Frank.’

‘Hé, met Dan. Ik heb het gehoord van Martin.’

‘Ja, hoe pakt Bethany Anne het op?’

‘Weet je dat niet? Ik dacht dat jij het haar had verteld.’

Frank zuchtte. ‘Dat klopt, maar de verbinding viel plotseling weg. Ik wist niet zeker waarom, en geloof het of niet, ik hoopte dat iemand daarginds de eventuele gevolgen zou opvangen. Weet jij wat er aan de hand is?’

‘Ja een beetje. Ik kan je zeggen dat mijn team al aan het pakken is. Wie dit ook heeft gedaan, is nu ons doelwit, Frank. Of ze nu dachten dat ze Bethany Anne konden aanvallen of dat dit puur willekeurig was, het eindresultaat zal behoorlijk eenzijdig zijn, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Ik heb maar een klein beetje aanvullende informatie, maar het voorlopige rapport van de lijkschouwer laat een kleinere hoeveelheid bloed zien dan wat volgens hem in het lichaam had moeten zitten, zelfs als hij rekening houdt met de uitgerukte keel.’

‘Bijna alsof ze een paar slokjes namen en vervolgens probeerden het bewijs te vernietigen?’

‘Dat is mijn werkhypothese, ja.’

Dan zweeg even. ‘Dus we hebben waarschijnlijk te maken met een vijandelijke actie door een partij die hun betrokkenheid nog even geheim wil houden. Ik heb ondersteuning nodig voor ons team als we in Washington zijn, Frank. Ik wil niet dat iemand denkt dat we hem op zijn pik trappen, maar ik kan je garanderen dat mijn mannen van niemand iets aannemen. Meestal zeg ik dat ze voorzichtig en tactisch moeten zijn, maar in ben bang dat dat deze keer anders uitpakt.’ Dan hoorde Franks zware zucht, een van een man waarvan verwacht werd dat hij het onmogelijke voor elkaar kon krijgen.

‘Ja, dat weet ik. Het *zijn* een paar rustige paar weken geweest, is het niet, Dan?’

Hij kon de glimlach in zijn stem bijna horen. ‘Frank, je leeft voor deze shit, en dat weet je.’

Frank dacht daar even over na. ‘Weet je wat, Dan? Ik blijf leven voor deze shit. Iemand heeft een Amerikaanse regeringsfunctionaris in zijn eigen parkeergarage aangevallen. Ik kan dat niet laten gebeuren, toch? Ik moet wat telefoontjes plegen. Laat me zo snel mogelijk je aankomstgegevens weten, dan regel ik een paar dingen aan deze kant.’

‘Ik verwacht er uiterlijk vanavond te zijn. Ik hoop in minder dan zeven uur klaar te zijn voor vertrek. Ik stuur je over een paar uur ons vluchtplan.’

Ze zeiden gedag en Dan beëindigde het gesprek.

Hoewel hij er een beetje last van zou hebben gehad als de aanval niet door Forsaken was geënceneerd, had hij op een landingsbaan een overeenkomst gesloten met een vampier om de Forsaken, en iedereen die een schop onder zijn kont nodig had, te verkloten. Haar aanvallen door iemand anders te vermoorden was in wezen een aanval op Bethany Anne.

Wat Dan betreft, zouden er ernstige gewonden vallen. Als ze daarbij stierven, zou hij er totaal geen last van hebben.

New Jersey, VS

Nathan Lowell arriveerde bij een kleine, opslagfaciliteit met klimaatbeheersing vlakbij een luchthaven in New Jersey. Hij parkeerde zijn gehuurde busje om de videocamera die zijn kant op wees te blokkeren en tikte de beveiligingscodes die Bethany Anne hem had gegeven in op het paneel van de alarminstallatie op de deur. De deur ging open en hij deed het licht aan.

Er stonden drie dozen opgestapeld in de ruimte. Elk had allerlei soorten verpakkingstape aan de buitenkant. Het was niet zo dat de persoon die de dozen had ingepakt, zich schuldig maakte aan te veel plakband en te weinig verstand. Hij nam aan dat Bethany Anne wilde dat direct duidelijk was of er met de dozen was geknoeid.

Hij had Dan nog een keer gesproken en kreeg het nieuws dat het bedrijf nu een eigen vliegtuig had. Nathan pakte een van de dozen op. Elk moest minstens honderdvijftig kilo wegen, niet dat de vampier het zou merken. Hij laadde ze in het busje en met iedere doos kwam het voertuig wat lager op de achterwielen te staan. Absoluut geen zware veren op dit busje.

Na het sluiten van de deuren activeerde hij het slot en vertrok naar DC. Hij zou een paar uur nadat hun vliegtuig was geland op het vliegveld aankomen, vooropgesteld dat ze Miami verlieten op het tijdstip dat Dan verwachtte.